

[Holger Eriksen.]

løbet af et par måneder, og i den tid må patienten altså bide smerten i sig, samtidig med at han løber en risiko for, at muligheden for helbredelse reduceres. Ikke desto mindre er fattige folk nødt til at vente, fordi de ikke selv har råd til at betale. Hvis patienten derimod får bandagen anskaffet pr. omgående og straks indsender sit skema, så kommer det lakoniske svar fra invalideforsikringsretten: Tvi dig, du vederstyggelige, som ikke har taget tilstrækkeligt hensyn til den hellige bureaukratisme, og som har vovet at søge smerterne afhjulpel, før denne har talt, du skal stødes ud i det yderste mørke, og uden hensyn til at du opfylder de krav, loven fastsætter, skal du straffes med intet at få refunderet.

Jeg vil gerne henstille til den højtærede arbejds- og socialminister, om der ikke hurtigst muligt kan træffes foranstaltninger til at få dette efter min mening aldeles ulovmedholdelige forhold ændret.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensen): Det ærede medlem hr. Holger Eriksen har forespurgt, hvorledes bestemmelserne i § 60, stk. 1 a, i lov om folkeforsikring administreres. Den anførte bestemmelse i folkeforsikringsloven vedrører som bekendt ydelse af proteser og andre hjælpemidler, der ydes af invalideforsikringsfonden for at afhjælpe eller modvirke en bestående invaliditet. Det er invalideforsikringsretten, der træffer afgørelse i disse spørgsmål, dog således at visse bevillinger kan gives af lokale organer. Ifølge folkeforsikringsloven er invalideforsikringsrettens afgørelse endelig og kan ikke indbringes for arbejds- og socialministeriet, og som følge heraf har jeg ikke nogen indflydelse på den daglige administration af disse anliggender.

Det ærede medlem hr. Holger Eriksen har imidlertid nærmere oplyst, at det, der særlig interesserer det ærede medlem, er den af invalideforsikringsretten praktiserede ordning, hvorefter ansøgninger afslås, når et hjælpemiddel anskaffes, forinden ansøgning er indgivet. Jeg har i den anledning indhentet nærmere oplysninger hos invalideforsikringsretten. I mange år har invalideforsikringsretten fulgt den praksis, at der i almindelighed ikke ydes hjælp til foranstaltninger, som har fundet sted, forinden ansøgning er indgivet, f. eks. når en kur på en anstalt var afsluttet, eller når et orto-

pædisk hjælpemiddel var anskaffet og leveret, inden ansøgningen var indsendt. Efter at den nye lovbestemmelse i § 60, stk. 1 a, i lov af 31. marts 1950 er trådt i kraft fra 1. april 1951 at regne, er der ikke indført nogen ændring i rettens praksis med hensyn til de såkaldte efterbevillingssager, men da loven har udvidet området for ydelser betydeligt, således at en større kreds af befolkningen nu kan få hjælp efter denne lovbestemmelse, har retten i tide gjort de ortopædiske hospitaler og andre opmærksom på, at ansøgning må indgives senest samtidig med, at hjælpemidlet ordineres. Retten har endvidere gjort sygevoognsfabrikkerne kendt med forholdet, ligesom retten ved henvendelse til samtlige større sygehuse i landet har gjort opmærksom på, at der kun kan ventes hjælp, når ansøgning indgives samtidig med hjælpemidlets ordination. De forskellige invalideorganisationer er ligeledes gjort bekendt med ordningen.

Invalideforsikringsretten fraviger efterbevillingsreglen, når der i de enkelte tilfælde foreligger særlig grund for ansøgningens sene indsendelse, f. eks. når ansøgeren på grund af sin tilstand har været afskåret fra at foretage det fornødne. Den omstændighed, at ansøgeren er ukendt med efterbevillingsreglen, har retten derimod i almindelighed ikke kunnet anse for tilstrækkelig til at kunne fravige reglen, da det gennem årene har vist sig, at ansøgere trods kendskab til reglen fra tidligere ansøgninger fortsætter med at indsende ansøgning, efter at hjælpemidlet er anskaffet, og stadig påberåber sig ukendskab til efterbevillingsreglen.

Det er endelig oplyst, at den omstændighed, at de forskellige hjælpemidler bevilges fra en relativt sluttet kreds af leverandører, og at disse er gjort bekendt med den efterbevillingspraksis, som følges, har ført til, at antallet af efterbevillingssager har været stærkt aftagende i den senere tid, så man kan regne med, at hele dette spørgsmål næppe får større betydning i fremtiden.

Ved lovændringen i 1951 ophævede man principielt kravet om, at hjælpen skal have erhvervsmæssig betydning for modtageren. Denne udvidelse har medført en betydelig stigning. På finansloven for 1950—51 regnedes med en udgift på 4,3 mill. kr.; udgiften på indeværende finanslov er anslået til 12 mill. kr. og på finanslovsforslaget for 1953—54 til 12,7 mill. kr. Selvom noget af stigningen skyldes prisstigninger, kan en